

teni, hogy az élet és az emberi személy szent” – vallják a kis nővérek. És hogy a szívükben élő hatalmas szeretet valóban kiteljesedhessen, a közösség hívja a lányokat, akiket megérint a hivatás és a szegénység lelke, hogy válasszák a Down-szindrómás nővérek melletti életet.

II. János Pál szavaival arra buzdítják a hivatást érzőket, hogy ne féljenek ebben a világban, ahol az ember fél a másiktól, fél az emberi természetéhez tartozó sebezhetőségtől, a fogyatékosságtól, a betegségtől. Merjenek kiállni amellett, hogy az élet szép, a szenvedés misztériumával együtt. A kis nővérek sebezhetők, de a szívükben erősek. Arra kéri a hivatást érzőket, ne féljenek

megmutatni a világnak, hogy képesek a fogyatékosságon túl is látni, és új, emberi pillantással tekinteni a másik emberre.

A hivatás felismerése, megkülönböztetése ugyanúgy zajlik a sérültek esetében, mint bárkinél: „Amikor valaki ebben találja meg önmagát, abban ott van az Úr, aki hívja. Ha nem így van, elmennek. Minden hivatásnál így van. Ők nagyon jól el tudják különíteni, hogy hivatásuk van, vagy nincs” – magyarázta Line nővér.

A hétköznapiakban a nővérek szönek és kerámiáznak, nemrég pedig kialakítottak egy gyógyóvényszerű keret is. Rendszeres munkával és imádsággal telnek napjaik, az

alázatos szolgálat szellemében, követve Szent Teréz „kis útját” – az ő lelkiisége a forrásuk.

Egy olyan korban, amikor a hatékonyság a legfőbb érték, a Down-szindrómás emberek háttérbe szorulnak. Pedig a szeretetre való képességük és az Úrhoz való közelségük elképzelhetetlen erőforrás: „Egy felfedezésre váró világ. Örömet visznek a társadalomba, örömet visznek a világba, amelynek oly nagy szüksége van erre!” – hangsúlyozza Line nővér.

Fordította: Thullner Zsuzsanna

Forrás:

<https://www.magyarokurir.hu/hirek>

Lillé

Lillé volt a legszebb lány a tündérek közül. Szőke haja aranylóan fűrdött a napfényben, színes pillangószárnyát lágyan nyitogatta. Finoman szőtt selyemruhája puhán simult tökéletes alakjára. A mező virágai boldogan csiklandozták meztelen lábait. Lillé tudta, hogy szép. A legszebb. Mélykék szemében ott csillogott a gög.

Minden tündérfjú az ő szívét akarta elnyerni, ha nem is örökre, csak egy pillanatra, hogy elmondhasák: „En csókot leheltem Lillé nyakára”, „Nekem megsimogatta az arcomat”, „En átöleltem Lillé karsú derekát”. A tündérlányok irigyelték szépségét, és olyanok akartak lenni, mint ő. Az idősebb tündérek bólogatva, büszkén pillantottak a lányra.

Lillének minden vágya az volt, hogy találkozhasson az emberekkel. Még sosem látott egyet sem közülük. Kíváncsi volt, vajon ők is olyan szépnek látják-e, mint a társai.

A tündéreknek tilos volt az emberek erdejébe lépni. Azt rebesgették, hogy a két erdő határánál áll egy kis kunyhó, ahol emberek laknak. Lillé elhatározta, hogy megszegi a szabályt, és megkeresi azt a házat.

Másnap reggel korán felkelt, hogy senki ne lássa meg, hova indul. Az emberek világa messze volt, s a Nap már magasan járt, mire a lány a határhoz ért. A kis házikó valóban ott állt az erdei tisztáson. Körülötte kert volt, és Lillé számára ismeretlen állatok.

Óvatosan közelítette meg a kunyhót, és bekopogott az ajtón. Egy asszony jelent meg előtte foltos, egyszerű ruhában, fejét kendő takarta.

– Jó napot! Lillé vagyok. Bejöhettek hozzád? – kérdezte.

– Isten hozott! Gyere be! – válaszolta az asszony.

A lány belépett a házba. Minden tiszta és rendes volt, Lillének mégis úgy tűnt, hogy a szoba koszos és sötét. A padló földből volt, a bútorok fából, a függönyök vászonzól. Mi ez ahhoz képest, ami náluk van? Tündérorszámban minden arany, ezüst, gyémánt és selyem. Egy ideig csak állt némán, majd váratlanul azt kérdezte:

– Szép vagyok, ugye? A legszebb.

– Szép vagy, de nem a legszebb – válaszolta az asszony. – Nekem a férjem a legszebb, de ő meghalt nem sokkal a fiunk születése után. – Az asszony tekintete az ablak alatti bölcőre esett. Elmosolyodott. – Most már a fiam a legszebb – mondta.

Lillé egy pillanatra megdermedt. Nem értette. Majd lassan megszólalt:

– Boldog vagy? – kérdezte.

– Igen – válaszolta az asszony.

– Hogy lehetsz boldog a férjed nélkül, magányosan, ilyen szegénységben?

– Igaz, hogy meghalt az uram, de tudom, hogy jó helyen van, és hálát adok azért, amiért még a karjában tarthatta a kisfiát. – Nem élünk szegénységben – folytatta. – Az erdő, a kert, az állatok mindig ellátnak élelemmel, és van fedél a fejünk felett. És magányos sem vagyok. Itt a fiam, itt az egész erdő. És itt vagy Te.

Az asszony elcsendesedett.

Lillé csak állt némán, és nézte az Embert. Az asszony várt, mond-e valamit neki a tündér, de a lány nem tudott szólni.

– Gyere, ülj velem az asztalhoz – hívta –, van egy kis főzelékem, egyél!

Gyengéden megfogta a kezét, és a székhez húzta a még mindig némán álló lányt. Lillé leült, és enni kezdett az eléje rakott tálból. Az asszony is leült vele szemben, és mosolyogva nézte, ahogy kanalazza az ételt. Lillé úgy érezte, még sosem evett ilyen finomat. A ház egyszerre szépnek és világosnak tűnt. Érezte, ez az asszony nem irigykedik rá, nem sóvárog utána, és nem is büszke rá, hanem egyszerűen csak szereti. Még sosem érzett ilyet. Sokáig ültek még egymással szemben szótlanul, Lillé mégis úgy érezte, mindent megbeszéltek.

Lassan sötétedni kezdett, a gyermek még mindig csendesen aludt. Lillének indulnia kellett. Megérintette az asszony érdes kezét, és csak annyit suttogott:

– Köszönöm!

Aztán felállt, és kilépett az illatos erdőbe. Lelkében valami felolvadt, és mélykék szemében halványulni kezdett a büszke csillogás.

Köszegi Dalma